

Arrest

nr. 201 548 van 22 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 juli 2015 en heeft op 13 december 2016 een verzoek tot internationale bescherming ingediend.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 5 januari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 5 april 2017 gehoord met de bijstand van een tolk die het Arabisch machtig is.

1.3. Op 28 april 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 5 januari 1999 in Bagdad geboren. U bent een soenniet van Arabische origine en zou behoren tot de al Albu Ajeel-stam die ervan beschuldigd wordt betrokken te zijn geweest bij het Speicher-incident. U woonde in Zayouna (Bagdad). Tijdens de periode van het sektarische geweld verbleef u vanaf september 2006 met uw ouders, broer en zus in Jdeidat Artous in Damascus (Syrië). Jullie werden daar door UNHCR erkend als vluchteling. Jullie aanvraag om in Amerika hervestigd te worden, werd geweigerd. Daarom keerden jullie, toen de situatie in Irak verbeterd was, in 2009 terug naar Zayouna. Rond 2010 verhuisden jullie naar de Palestinastraat in de Idrissi wijk (Bagdad). U ging naar school tot het vierde middelbaar.

Op school werd u lastiggevalen door leerkrachten. Zo vroeg uw biologieleeraar een keer of u soenniet of sjiit was en toen u antwoordde soenniet te zijn, zei deze dat u dit leven niet verdiende. U moest ook steeds vanachter in de klas zitten, kreeg slechtere punten, kreeg uw diploma later dan de rest en moest vaak nablijven. Rond april 2014 werd u aan een checkpoint tegengehouden. Toen de militair uw identiteitskaart zag vroeg hij u waarom u Omar heette. Uw vriend Bilal, die ook soenniet was maar een neutrale naam had, mocht vertrekken terwijl u werd aangemaand in een Hummer te stappen. Ongeveer een uur later liet een Koerdische officier u gaan.

Uw vader (...) kwam via jullie buurman H., die tot asaib ahl al haq behoort, te weten dat u en uw vader op een lijst van gezochte personen stonden. Daarom verbleven u en uw vader vanaf 16 juni 2014 bij uw tante in Mansour (Bagdad).

Rond juli 2014 was u met enkele sjiitische vrienden gaan zwemmen. U wilde op tijd naar huis maar ze wilden u de sleutel van jullie locker niet teruggeven. U vroeg dan aan een personeelslid van het zwembad om uw locker te openen. Daar ontstond een discussie nadat hij door een papier in uw portefeuille opmerkte dat u Omar zou heten. U moest enkele keren van een hoge springplank springen maar mocht uiteindelijk vertrekken toen u loog dat u enkele dagen later samen met uw vrienden naar Iran zou gaan. De man betaalde zelfs uw taxi.

Op 7 augustus 2014 bent u samen met uw vader uit Irak vertrokken. Jullie kwamen in België aan op 15 juli 2015. Uw vader vroeg diezelfde dag asiel aan. Aangezien u nog minderjarig was en dus automatisch de beslissing van uw vader zou volgen, diende u toen zelf geen asielaanvraag in. Op 27 april 2016 kreeg uw vader een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen. Deze beslissing werd door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 25 oktober 2016.

Op 30 november 2016 werd uw broer ontvoerd vanuit het huis van uw grootvader in de Palestinastraat. Er werd gezegd dat uw familie hem zou terugkrijgen als u en uw vader zich zouden aanmelden. Na de ontvoering van uw broer ontving uw moeder nog een dreigbrief met een gelijkaardige boodschap.

U diende zelf een asielaanvraag in op 13 december 2016.

Uw vader diende een tweede asielaanvraag in op 9 januari 2017.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 22/6/'14), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 23/6/'14), een dreigbrief en een gerechtelijk dossier in verband met de ontvoering van uw broer. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 2/7/'14), het UNHCR vluchtelingencertificaat op naam van uw vader, screenshots van personen die u een vriendschapsverzoek verstuurden via Facebook en een rapport over de situatie in Irak met hieraan gekoppeld uw vluchtverhaalanalyse.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling niet kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u het land verliet samen met uw vader (...) en dat u uw asielaanvraag voornamelijk baseerde op de asielmotieven van uw vader. Tijdens zijn asielaanvraag werd evenwel vastgesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven niet geloofwaardig kunnen

geacht worden. Zo kon uw vader immers niet duidelijk aangeven hoe hij wist dat jullie buurman tot asaib ahl al haq behoorde, noch hoe die op de hoogte kon zijn van de lijst van gezochte personen. Daarnaast bleef uw vader ook tot jullie vertrek naar zijn werk gaan en terugkeren naar de wijk waar hij gekend en gevisieerd werd, hetgeen niet verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Bovendien werden ook tegenstrijdigheden opgemerkt tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS. Zo sprak hij bij de DVZ over een dreigbrief van onbekenden, terwijl hij bij het CGVS melding maakte van een bedreiging door asaib ahl al haq zonder melding te maken van een dreigbrief. Hij sprak bij het CGVS wel over een inval in zijn huis, iets waarover hij dan weer geen melding maakte bij de DVZ. Dit alles maakte dat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie te koesteren. Aan hem werd bijgevolg een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming betekend. Deze werd bovendien door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Bijgevolg dienen ook ernstige twijfels te worden gehecht aan uw asielmotieven.

Dat uw gezin in werkelijkheid geen gegronde vrees voor vervolging hoefde te koesteren, wordt tevens bevestigd doordat uw moeder, broer en zus in de Palestinastraat bleven wonen. Uw moeder gaat zelfs tot op de dag van vandaag nog steeds werken (CGVS p.3, 6). Na jullie vertrek konden ze daar ongestoord blijven wonen tot de vermeende ontvoering van uw broer (CGVS p.24). Wat deze ontvoering betreft dient te worden aangehaald dat ook deze niet geloofwaardig is. U legt om uw verklaringen te ondersteunen de gerechtelijke documenten voor die zouden zijn opgesteld nadat uw moeder klacht indiende in verband met dit incident. Uw verklaringen hieromtrent komen echter niet overeen met de inhoud van deze documenten (vertaling werd toegevoegd aan administratief dossier). Zo werd volgens uw verklaringen klacht ingediend tegen onbekenden. Nochtans wordt in deze documenten wel degelijk expliciet melding gemaakt van asaib ahl al haq als verdachte. U beweert ook dat ze gemaskerd waren maar verder geen specifieke kledij droegen. Nochtans wordt in de documenten melding gemaakt van militaire broeken en zwarte T-shirts, terwijl van maskers niets wordt gezegd. U verklaart dat de inval waarbij uw broer werd meegenomen rond 10 uur 's avonds gebeurde, terwijl uit de klacht blijkt dat het om 1 uur 's nachts gebeurde (CGVS p.7-8). Ook wanneer uw moeder de klacht indiende en bij welk politiebureau dit gebeurde kunt u niet zeggen (CGVS p.14). Nochtans is deze informatie eenvoudigweg op de door u neergelegde documenten terug te vinden en kan aangenomen worden jullie, zelfs indien jullie hierbij niet aanwezig waren, van dergelijke zaken op de hoogte zouden zijn.

Ook de vorm en inhoud van de door u neergelegde dreigbrief komen niet overeen met hetgeen u hierover verklaart (vertaling werd aan het administratieve dossier toegevoegd). Zeer frappant is te moeten vaststellen dat u beweert de inhoud niet goed te hebben kunnen lezen omdat u niet goed bent in het lezen van handgeschreven Arabische tekst, terwijl de dreigbrief in werkelijkheid geen handgeschreven maar een getypte tekst bevat. U verklaart bovendien verschillende keren niet te weten waar u en uw vader zich zouden moeten gaan aanmelden om uw broer terug te krijgen, nochtans wordt in de dreigbrief gezegd dat uw vader zich in hun kantoor in de Palestinastraat moet gaan aanmelden. Zeer opmerkelijk is trouwens ook dat u niet weet wanneer uw moeder de brief zou hebben ontvangen maar dat u wel beweert dat ze deze brief ontving na de ontvoering van uw broer en dat in deze brief melding gemaakt wordt van de ontvoering, terwijl uit de door u neergelegde gerechtelijke documenten blijkt dat ze eerst de dreigbrief ontving en dat uw broer pas nadien werd ontvoerd. Uw naam wordt in tegenstelling tot wat u beweert overigens niet in de dreigbrief vermeld. U slaagt er tevens niet in het logo van asaib ahl al haq op overtuigende wijze te beschrijven. Eerst spreekt u over een driehoekig logo. Dat de kaart van Irak op het logo te zien is, vermeldt u niet. Dan spreekt u over een cirkel (CGVS p.7-9, 12-13). Dat het hier om twee zwaarden gaat, is u blijkbaar niet opgevallen. Noch maakt u melding van de koran of de kalasjnikov die nochtans duidelijk zichtbaar zijn in het logo. Behalve dat ene logo maakt u ook geen melding van andere tekeningen of symbolen terwijl die toch ontegensprekelijk aanwezig zijn. Dat u klaarblijkelijk niet eens de moeite nam om u de inhoud van de door u neergelegde documenten eigen te maken, doet zeer sterk afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze aspecten van uw relaas.

Zeer opmerkelijk is ook dat u erg vaag moet blijven over de groepering asaib ahl al haq waarvan u beweert dat ze u en uw vader zouden viseren. Als u gevraagd wordt wat u van die organisatie weet, antwoordt u niet te weten wat het is. U weet niet sinds wanneer die organisatie bestaat, noch kunt u hun grote leiders bij naam noemen. De enige personen die u kunt opnoemen, zijn degenen waarvan u screenshots van hun vriendschapsverzoeken via Facebook voorlegt. U beweert tevens dat dit de ontvoerders van uw broer zijn. Dat deze personen werkelijk iets te maken hebben met asaib ahl al haq of aan u gerichte vervolgingsfeiten valt uiteraard geenszins uit deze vriendschapsverzoeken af te leiden (CGVS p.11, 20-22). Bovendien weet u ook niet waarom uw vader door deze groepering werd

gevisieerd. Vreemd genoeg beweert u botweg niets te hebben gedaan om meer over hen te weten te komen aangezien dit u niet interesseerde (CGVS p.21-22). Een dergelijke laconieke houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.

Uw algehele geloofwaardigheid wordt verder aangetast doordat u incoherente verklaringen aflegt omtrent uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bij de DVZ verklaart u van uw geboorte tot uw vertrek in augustus 2014 in Muthanna (Bagdad) te hebben verbleven. Bij het CGVS beweert u echter eerst in Zayouna - Muthanna (Bagdad), nadien een periode in Syrië, daarna een periode in de Palestinastraat in de Idrissi wijk (Bagdad) en tot slot in Mansour (Bagdad) te hebben verbleven. Als u met deze afwijkende verklaringen geconfronteerd wordt, antwoordt u simpelweg dat u hier niet naar gevraagd werd (CGVS p.2-3, 5). Deze verantwoording kan totaal niet overtuigen, temeer daar bij de DVZ uitdrukkelijk wordt gevraagd naar het laatste adres waar u verbleef in uw land van herkomst. U gaf toen het adres op waar u bij het CGVS van beweert er reeds sinds 2010 niet meer te hebben verbleven. Uw vader legt trouwens wat dit betreft afwijkende verklaringen af. Hij beweert de laatste vijf jaar net terug in Muthanna te zijn gaan wonen en voordien in de Palestinastraat in de Idrissi wijk te hebben gewoond (CGVS 15/17197 p.3-4). Dergelijke incoherente verklaringen brengen eens te meer schade toe aan jullie geloofwaardigheid. U verklaart bovendien nooit buiten Bagdad te zijn geweest (CGVS p.26). Als u expliciet wordt gevraagd of u ooit in Hilla (Babil) bent geweest, beweert u niet te weten waar dit ligt. Nochtans wordt op uw Facebookaccount melding gemaakt van deze stad als plaats die u bezocht. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd houdt u vol daar nooit te zijn geweest (CGVS p.27). Dat u, als soenniet, wel naar het zuidelijke Hilla zou gaan – wetende dat het zuiden van Irak volgens uw eigen verklaringen “vol sjiiten” zit - doet verdere vraagtekens rijzen (CGVS p.25).

Ook de geloofwaardigheid van de andere problemen die u aanhaalt dient ernstig te worden betwijfeld. Zo beweert u dat de oorzaak van uw problemen zou liggen in het feit dat u “Omar” heet, wat erop zou wijzen dat u soenniet bent en dat u daardoor dus door sjiiten gehaat zou worden (CGVS p.8). Dat u pas in april 2014 voor het eerst problemen zou ondervinden terwijl uw naam aan de basis zou liggen van uw problemen is al zeer opmerkelijk (CGVS p.18). Daarenboven wordt op uw identiteitsdocumenten de naam “Amro” vermeld (CGVS p.10). U geeft dit ook op als uw naam en verklaart geen andere roepnaam te hebben (CGVS p.2). U verklaart echter dat in Irak geen verschil tussen “Omar” en “Amro” zou zijn en dat wanneer Amro geschreven staat Omar gelezen wordt (CGVS p.8). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat deze namen in het Arabisch wel degelijk op verschillende wijze gespeld worden. Het is dan ook merkwaardig dat u beweert dat u problemen kende aan een checkpoint omdat u Omar zou heten terwijl deze naam niet eens op uw identiteitskaart vermeld staat (CGVS p.10, 17-18). Bovendien verklaart u eerst ook uw identiteitsdocumenten nooit gezien te hebben tot na uw aankomst in België (CGVS p.10). Dat u ze dus op zak had bij de controlepost valt hier niet mee in overeenstemming te brengen. U hiermee geconfronteerd beweert u het enkel over uw nationaliteitsbewijs te hebben gehad. U houdt alsnog wel vol normaal gezien ook niet met uw identiteitskaart op zak te hebben rondgelopen, enkel die ene keer toen u ze toevallig wel bij had. In de context van de vele checkpoints in Bagdad lijkt dit overigens geen aannemelijke handelswijze (CGVS p.17-18). Dergelijke incoherente verklaringen doen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook nog meer wankelen.

Uit dit alles blijkt dat uw algemene geloofwaardigheid danig wordt aangetast, wat eveneens vraagtekens oproept bij de geloofwaardigheid van de andere problemen die u aanhaalt.

Zo stelt u dat u werd lastigvallen door uw leerkrachten maar kunt u maar een concreet voorbeeld geven van een leerkracht die u effectief zou hebben aangesproken op het feit dat u soenniet zou zijn. Hoewel u op een gegeven moment beweert door uw medeleerlingen gehaat te zijn omwille van uw soenniet zijn en uw niet-traditionele opvoeding blijkt achteraf dat u met hen geen concrete problemen ondervond (CGVS p.16-17, 23). De pesterijen tijdens het zwemuitje hadden verder geen ernstige gevolgen. Uiteindelijk liet de man u gaan en betaalde hij zelfs uw taxi (CGVS p.19-20).

Verder dient in verband met uw bewering als zou u vervolging vrezen omwille van het feit dat u afstamt van de Albu Ajeel-stam, te worden vermeld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt, waaruit effectief kan worden opgemaakt dat uw familie tot deze stam behoort. Deze naam wordt immers niet vermeld op uw identiteitskaart (d.d. 22/6/14), noch op uw nationaliteitsbewijs (d.d. 23/6/14), noch op uw paspoort (d.d. 2/7/14), noch op het UNHCR vluchtelingencertificaat. U legt ook geen ander officieel Iraaks document voor waarop deze stamnaam vermeld staat. Het enige wat u in dit verband voorlegt is de informatiebundel over verschillende aspecten van de situatie in Irak, waarin onder andere van de Albu Ajeel stam melding wordt gemaakt (CGVS p.10-15). Uw vader legde bij de RVV weliswaar een uittreksel

voor van zijn geboorteakte (d.d. 2/8/'16) waar als naam Al-Ajaili wordt vermeld. Zoals de RVV reeds opmerkte was het opmerkenswaardig dat hij bij de DVZ geen melding maakte van deze stamnaam. Een document uitgegeven in 2016 kan hier dan ook niet van overtuigen. Iraakse documenten zijn immers heel gemakkelijk verkrijgbaar, in Irak en daarbuiten, waardoor de bewijswaarde ervan in het algemeen als gering moet worden beschouwd (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Er werden u bovendien enkele vragen gesteld over deze stam: u slaagde er niet in op deze manier alsnog te overtuigen dat u werkelijk tot deze stam zou behoren. Integendeel, als u gevraagd wordt naar wat u over deze stam kunt vertellen haalt u enkel aan dat ze beschuldigd zijn van het Speicher incident. Hier meer uitleg over gevraagd, antwoordt u hier niets over te weten. U weet zelfs niet waar de Speicher kazerne gelegen is en weet enkel dat daar 1800 slachtoffers vielen. Verder weet u niets over die stam. Volgens u wordt deze stam niet met een bepaalde instantie of groepering geassocieerd. U gaat dus voorbij aan het feit dat die stam omwille van het Speicher incident met Islamitische Staat (IS) in verband wordt gebracht. U beweert dan nog dat die stam afkomstig is van Baqouba, terwijl in de door u voorgelegde informatie vermeld staat dat Albu Ajeel een dorp ten noorden van Tikrit is (CGVS p.25). Zelfs indien u ondanks dit alles toch tot deze stam zou behoren, dient te worden gewezen op het feit dat de door u aangehaalde vrees in dit verband louter hypothetisch is. U haalt in dit verband immers geen incidenten aan waarbij u persoonlijk betrokken was. Andermaal maakt u dan ook niet aannemelijk in Irak vervolging te vrezen omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Ter volledigheid dient nog te worden aangehaald dat uw vlucht met uw gezin in 2006 naar Syrië te maken had met de toen algemeen heersende situatie van het sektarische geweld (CGVS p.15). U haalde deze problematiek niet aan bij de DVZ wat doet vermoeden dat deze niet aan de basis lag van uw recente vertrek uit Irak. Dat deze problemen niet meer actueel van aard zijn blijkt tevens uit het feit dat u, terwijl uw gezin in Syrië werd erkend als vluchteling, reeds in 2009 terugkeerde naar Irak en zelfs terug op hetzelfde adres ging wonen (CGVS p.3). U verklaart dat de situatie toen verbeterd was (CGVS p.16).

Op basis van voorafgaande vaststellingen kan dan ook worden besloten dat u niet aantoonde dat er in uw hoofde sprake is zou zijn van een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de

algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te

besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De tweede asielaanvraag van uw vader wordt niet in overweging genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker voert aan dat ten onrechte geen geloof werd gehecht aan zijn verklaringen en verwijst naar zijn problemen op school, aan een *checkpoint* en met een bewaker in een zwembad. Hij voert aan dat zijn voornaam Omar/Amro een soennitische naam is, waardoor hij werd geïdentificeerd door sjiïeten in Irak. Verder voert hij aan dat hij klacht indiende tegen onbekenden, omdat hij de ontvoerders niet persoonlijk kende. Het feit dat de klacht melding maakte van de Asaib Ahl al Haq (verder: AAH) is daarmee niet in strijd. Hij voert ook aan dat hij zelf niet aanwezig was bij de ontvoering, zodat hij hen niet kende. Verzoeker voert dan ook aan dat het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Ook verzoekers verklaringen met betrekking tot de dreigbrief zijn te verklaren dat verzoeker niet alle vragen correct heeft begrepen. Het feit dat hij niet over veel gedetailleerde kennis beschikt over de groepering AAH betekent niet dat hij niet door hen zou kunnen worden geïdentificeerd. In ieder geval vormt deze dreigbrief en ontvoering de reden waarom zijn moeder met het gezin niet langer in de ouderlijke woning kon blijven.

Verzoeker verklaart dat hij wel degelijk afstamt van de Albu Ajeel-stam en dat zijn vader in het kader van zijn tweede asielaanvraag niet werd gehoord over zijn afstamming.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel en voert hij aan dat er wel degelijk sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet. In een omstandig betoog verwijst verzoeker naar de veiligheidssituatie in Bagdad en voert hij aan dat er sprake is van een situatie van willekeurig geweld omwille van een gewapend conflict, zoals omschreven in artikel 48/4, §2, c, van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift legt verzoeker een verklaring van een beëdigd tolk neer over het gebruik van de namen Omar en Amr (bijlage 3) evenals een artikel *“From Omar to Hussein: why Iraqis are changing their names”*. (bijlage 4)

Verweerder legt op 21 februari 2018 door middel van een aanvullende nota een *update* neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de 'COI Focus' "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad" van 25 september 2017.

Ter terechtzitting legt de advocaat van verzoeker nog een aanvullende nota neer, waarin wordt verwezen naar recente *updates* van websites en artikels met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad.

2.2. Beoordeling

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De vluchtelingenstatus

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4, §§ 4 en 5, van de richtlijn 2011/95/EU en bijgevolg in het licht van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU dienen gelezen te worden, volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal hechtte geen geloof aan verzoekers verklaringen. Dit oordeel steunt op de volgende redenen:

(i) verzoekers asielrelaas steunt ten dele op het relaas van zijn vader Q. H. A., dat niet geloofwaardig werd geacht. Verzoekers vader kon niet duidelijk aangeven hoe hij wist dat zijn buurman tot AAH behoorde, noch hoe die op de hoogte kon zijn van de lijst van gezochte personen. Ook bleek dat verzoekers vader ondanks de verklaarde vrees tot aan zijn vertrek naar zijn werk bleef gaan en terugkeren naar de wijk waar hij gekend was en gevisieerd werd;

(ii) daarnaast werden tegenstrijdigheden opgemerkt tussen verzoekers verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS. Zo verklaarde hij dat de dreigbrief afkomstig was van onbekenden, terwijl hij bij het CGVS melding maakte van een bedreiging door AAH zonder melding te maken van een dreigbrief; bij het CGVS verklaarde verzoeker dat er een inval was in zijn huis, hoewel hij hiervan geen melding maakte bij de DVZ;

(iii) verzoekers moeder, broer en zus bleven in de P(...)straat in Bagdad wonen. Zijn moeder gaat zelfs tot op de dag van vandaag nog steeds werken (CGVS p. 3, 6). Na het vertrek van verzoeker en zijn vader konden ze daar ongestoord blijven wonen tot de vermeende ontvoering van zijn broer (CGVS p.24);

(iv) het verhaal van de ontvoering is niet geloofwaardig. De gerechtelijke documenten die werden opgesteld nadat zijn moeder klacht indiende, komen niet overeen met verzoekers verklaringen:

- a) verzoeker verklaarde dat klacht werd ingediend tegen onbekenden, terwijl de documenten expliciet melding maken van AAH als verdachte;
- b) verzoeker verklaarde dat de mannen gemaskerd waren maar verder geen specifieke kledij droegen, terwijl de documenten melding maken van militaire broeken en zwarte T-shirts, terwijl van maskers geen sprake is;
- c) verzoeker verklaart dat de inval, waarbij zijn broer werd meegenomen, rond 10 uur 's avonds plaatsvond, terwijl uit de klacht blijkt dat het om 1 uur 's nachts gebeurde (CGVS p.7-8);
- d) verzoeker weet niet wanneer zijn moeder de klacht indiende, noch bij welk politiebureau (CGVS p.14), terwijl deze informatie eenvoudigweg op de neergelegde documenten terug te vinden is;
- e) De vorm en inhoud van de dreigbrief komen niet overeen met verzoekers verklaring; hij verklaart de inhoud niet goed te kunnen lezen omdat hij niet goed is in het lezen van handgeschreven Arabische tekst, terwijl de dreigbrief getypte tekst bevat;
- f) verzoeker verklaarde meermaals niet te weten waar hij en zijn vader zich dienden aan te melden om zijn broer terug te krijgen, terwijl de dreigbrief meldt dat verzoekers vader zich in het kantoor in de P(...)straat moet melden;
- g) verzoeker weet niet wanneer zijn moeder de brief ontving, maar dat ze deze brief ontving na de ontvoering van zijn broer en dat in deze brief melding gemaakt wordt van de ontvoering, terwijl uit de neergelegde gerechtelijke documenten blijkt dat ze eerst de dreigbrief ontving en de broer pas nadien werd ontvoerd;
- h) in tegenstelling tot wat hij beweert, wordt verzoekers naam niet in de dreigbrief vermeld. Hij kan het logo van AAH niet op overtuigende wijze beschrijven. Dat verzoeker niet de moeite nam om zich de inhoud van de neergelegde documenten eigen te maken, doet zeer sterk afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van deze aspecten van zijn relaas;

(v) gevraagd naar zijn kennis over de AAH die verzoeker en zijn vader zou viseren, antwoordde verzoeker niet te weten wat het is. Hij wist niet sinds wanneer de organisatie bestaat, noch kan hij hun grote leiders bij naam noemen. De enige personen die hij kan opnoemen, zijn degenen waarvan hij *screenshots* van vriendschapsverzoeken via Facebook voorlegt, waarvan hij beweert dat dit de ontvoerders van zijn broer zijn. Dat deze personen werkelijk iets te maken hebben met Asaib Ahl al Haq of aan de vervolgingsfeiten, valt niet uit deze vriendschapsverzoeken af te leiden (CGVS p.11, 20-22). Verzoeker weet niet waarom zijn vader door deze groepering werd gevisieerd en verklaart zelfs niets te hebben gedaan om meer over hen te weten te komen aangezien dit hem niet interesseerde (CGVS p.21-22). Deze houding doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker ingeroepen vrees.

(vi) verzoekers verklaringen omtrent zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België zijn incoherent. Bij de DVZ verklaarde hij van zijn geboorte tot zijn vertrek in augustus 2014 in Muthanna (Bagdad) te hebben verbleven. Bij het CGVS verklaarde hij eerst in Zayouna - Muthanna (Bagdad), nadien een periode in Syrië, daarna een periode in de P(...)straat in de Idrissi wijk (Bagdad) en tot slot in Mansour (Bagdad) te hebben verbleven. Hij verklaarde dit met de stelling dat hier niet naar gevraagd werd (CGVS p.2-3, 5). Bij de DVZ gevraagd naar zijn laatste verblijfsadres in het land van herkomst, gaf hij het adres op waarvan hij bij het CGVS beweert er reeds sinds 2010 niet meer te hebben verbleven. Verzoekers vader beweerde daarentegen de laatste vijf jaar net terug in Muthanna te zijn gaan wonen en voordien in de P(...)straat in de Idrissi wijk te hebben gewoond (CGVS 15/17197 p.3-4).

(vii) verzoeker verklaarde nooit buiten Bagdad te zijn geweest (CGVS p.26). Gevraagd of hij ooit in Hilla (Babil) is geweest, beweert hij niet te weten waar dit ligt. Nochtans maakt zijn Facebookaccount melding van deze stad als plaats die hij bezocht. Hiermee geconfronteerd houdt hij vol daar nooit te zijn geweest (CGVS p.27). Dat verzoeker als soenniet wel naar het zuidelijke Hilla zou gaan – wetende dat het zuiden van Irak volgens zijn eigen verklaringen “*vol sjiieten*” zit - doet verdere vraagtekens rijzen (CGVS p.25).

(viii) de oorzaak van verzoekers persoonlijke problemen zou liggen in het feit dat hij “Omar” heet, wat erop zou wijzen dat hij soenniet is en dat hierdoor dus door sjiieten gehaat wordt (CGVS p.8). Dat verzoeker pas in april 2014 voor het eerst problemen zou ondervinden met zijn naam, is zeer opmerkelijk (CGVS p.18). Op zijn identiteitsdocumenten wordt de naam “Amro” vermeld (CGVS p.10). Verzoeker geeft dit ook op als naam en verklaart geen andere roepnaam te hebben (CGVS p.2). Hij verklaart dat in Irak geen verschil tussen “Omar” en “Amro” zou zijn en dat wanneer Amro geschreven

staat Omar gelezen wordt (CGVS p.8). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt echter dat deze namen in het Arabisch op verschillende wijze gespeld worden. Het is dan ook merkwaardig dat hij problemen kende aan een *checkpoint* omdat hij Omar zou heten terwijl deze naam niet eens op zijn identiteitskaart vermeld staat (CGVS p.10, 17-18). Verzoeker verklaart ook zijn identiteitsdocumenten nooit gezien te hebben tot na zijn aankomst in België (CGVS p.10). Dat hij ze dus op zak had bij de controlepost valt hier niet mee in overeenstemming te brengen. Hiermee geconfronteerd beweert hij het enkel over zijn nationaliteitsbewijs te hebben gehad. Hij houdt wel vol normaal gezien ook niet met zijn identiteitskaart op zak te hebben rondgelopen en dat hij deze enkel die ene keer toen toevallig wel bij had. Dit is geen aannemelijke handelswijze in de context van de vele *checkpoints* in Bagdad (CGVS p.17-18).

(ix) verzoeker zou zijn lastiggevallen door zijn leerkrachten maar kan maar geen concreet voorbeeld geven van een leerkracht die hem effectief zou hebben aangesproken op het feit dat hij soenniet zou zijn. Dat hij door medeleerlingen werd gehaat werd omwille van zijn soenniet zijn en zijn niet-traditionele opvoeding blijkt niet dat dit leidde tot concrete problemen (CGVS p.16-17, 23). De pesterijen tijdens de zwemuitstap hadden verder geen ernstige gevolgen. Uiteindelijk liet de man hem gaan en betaalde hij zelfs verzoekers taxi (CGVS p.19-20).

(x) waar verzoeker aanvoert dat hij afstamt van de Albu Ajeel-stam, legt hij daarvan geen enkel begin van bewijs neer. Deze naam wordt immers niet vermeld op zijn identiteitskaart (*d.d.* 22 juni 2014), noch op het nationaliteitsbewijs (*d.d.* 23 juni 2014), noch op zijn paspoort (*d.d.* 2 juli 2014), noch op het UNHCR vluchtelingencertificaat, noch op enig ander officieel Iraaks document. Verzoeker legde enkel een informatiebundel neer over verschillende aspecten van de situatie in Irak, waarin onder andere van de Albu Ajeel- stam melding wordt gemaakt (CGVS p.10-15). Verzoekers vader legde in zijn procedure bij de Raad een uittreksel voor van zijn geboorteakte (*d.d.* 2 augustus 2016) waar als naam A.-A. wordt vermeld. De Raad merkte hierover op dat hij bij de DVZ geen melding maakte van deze stamnaam. Een document uitgegeven in 2016 kan hier dan ook niet van overtuigen. Iraakse documenten zijn immers heel gemakkelijk verkrijgbaar, in Irak en daarbuiten, waardoor de bewijswaarde ervan in het algemeen als gering moet worden beschouwd. Ook verzoekers kennis over deze stam was niet overtuigend. Gevraagd naar wat verzoeker over deze stam kan vertellen, haalt hij enkel aan dat ze beschuldigd zijn van het Speicher-incident. Verzoeker weet echter niet waar de Speicher-kazerne gelegen is en weet enkel dat daar 1800 slachtoffers vielen. Verder weet hij niets over die stam en wordt deze stam niet met een bepaalde instantie of groepering geassocieerd. Hij gaat er dus aan voorbij dat die stam omwille van het Speicher-incident met Islamitische Staat (IS) in verband wordt gebracht. Verder beweerde hij dat deze stam afkomstig is van Baqouba, terwijl door verzoeker voorgelegde informatie vermeldt dat Albu Ajeel een dorp ten noorden van Tikrit is (CGVS p.25). Ook blijkt dat de door verzoeker aangehaalde vrees in dit verband louter hypothetisch is. Hij haalde geen incidenten aan waarbij hij persoonlijk betrokken was.

(xi) Verzoekers vlucht met zijn gezin in 2006 naar Syrië had te maken met de toen algemeen heersende situatie van het sektarische geweld (CGVS p.15). Verzoeker haalde deze problematiek niet aan bij de DVZ wat doet vermoeden dat deze niet aan de basis lag van zijn recente vertrek uit Irak. Dat deze problemen niet meer actueel van aard zijn, blijkt tevens uit het feit dat hij, terwijl het gezin in Syrië werd erkend als vluchteling, reeds in 2009 terugkeerde naar Irak en op hetzelfde adres ging wonen (CGVS p.3). Verzoeker verklaarde dat de situatie toen verbeterd was (CGVS p.16).

Verzoeker betoogt in het middel dat zijn vrees niet enkel verbonden was aan het vluchtrelaas van zijn vader, maar dat hij ook persoonlijk werd gevisieerd omwille van zijn voornaam. Hij verwijst daarbij naar zijn problemen aan het *checkpoint*, op school en met de bewaker in het zwembad. Verzoeker voert aan dat de naam Omar of Amro dezelfde zijn en wordt beschouwd als een soennitische naam. Hij verwijst daarbij naar stuk nr. 4 bij zijn verzoekschrift, een stuk opgesteld door "*Jaber Translation & Publishing House*" waarin wordt verklaard dat beide namen door elkaar worden gebruikt en dat de (sjiitische) milities personen met deze naam viseren. Deze verklaring, die niet is gedateerd en niet verduidelijkt door wie ze werd opgesteld of op welke objectieve bronnen ze steunt, kan door de Raad slechts worden beschouwd als een persoonlijke verklaring, die op verzoek werd opgesteld om *postfactum* de overwegingen van de bestreden beslissing te weerleggen. Het stuk heeft dan ook slechts de waarde van een bewering. Het stuk nr. 5 bij het verzoekschrift, "*From Omar to Hussain, why Iraqis are changing their names*" beschrijft op algemene wijze het verschijnsel dat soennitische Irakezen een sjiitische naam aannemen. Het artikel ondersteunt evenwel niet verzoekers standpunt dat Amro en Omar dezelfde naam zouden zijn, nu dit artikel er toe strekt te beschrijven waarom Irakezen zich een andere naam aanmeten. De informatie in het administratief dossier, een afdruk van een Wikipedia pagina met

betrekking tot de naam "Amr" bevestigt dat, hoewel de namen soms fout worden geschreven waardoor verwarring kan ontstaan, het wel degelijk gaat om twee verschillende namen; dat wordt in het artikel geïllustreerd aan de hand van de Arabische schrijfwijze. Het is slechts wanneer de Arabische letter "waw" wordt toegevoegd dat de naam "Umar" verandert in "Amr". De transcriptie van "Amr" naar "Amro" dient net om deze naam te onderscheiden van "Omar". Met een *postfactum* door een vertaalbureau opgestelde verklaring, zonder verdere verwijzing naar enige gezaghebbende bron, overtuigt verzoeker niet van het tegendeel. Het is dan ook inderdaad merkwaardig dat hij beweert dat hij problemen kende aan een *checkpoint* omdat hij Omar zou heten terwijl deze naam niet eens op zijn identiteitskaart vermeld staat.

Verzoeker beperkt zich op dit punt bovendien slechts tot het isoleren van een enkel motief en tracht dit te weerleggen. Dit motief dient evenwel te worden gelezen in het licht van de ruimere beoordeling van de aangevoerde problematiek. Zo verklaarde verzoeker niet waarom hij pas vanaf april 2014 problemen met betrekking tot zijn naam ondervond, wordt op zijn identiteitsdocumenten de naam "Amro" vermeld, gaf hij ook deze naam op en verklaarde geen andere roepnaam te hebben. Hij verklaarde ook zijn identiteitsdocumenten nooit gezien te hebben tot na zijn aankomst in België, terwijl hij deze op zak zou hebben gehad tijdens het incident bij de controlepost. Verzoekers verklaring dat hij normaal gezien niet met zijn identiteitskaart op zak rondliep en deze bij dit incident toevallig wel bij zich had, is niet aannemelijk in de context van de vele *checkpoints* in Bagdad. Ook waar hij verklaarde te worden lastigvallen door zijn leerkrachten kon hij maar één concreet voorbeeld geven. Van het feit dat hij door medeleerlingen werd gehaat te zijn omwille van zijn soenniet zijn en zijn niet-traditionele opvoeding bleek niet dat hij daardoor concrete problemen ondervond. Ook de pesterijen tijdens het zwemuitje hadden geen ernstige gevolgen. De man liet verzoeker gaan en betaalde zelfs zijn taxi. Verzoeker weerlegt geen van deze vaststellingen, die nochtans duidelijk steun vinden in het administratief dossier.

Verzoeker relateert verder de inconsistenties tussen zijn verklaringen en de documenten met betrekking tot de ontvoering van zijn broer. Waar hij verklaarde dat klacht werd neergelegd tegen onbekenden, terwijl de gerechtelijke stukken vermelden dat de daders leden van AAH waren, betoogt hij dat hij hiermee bedoelt dat hij de ontvoerders niet persoonlijk kende. Deze *postfactum* verklaring blijkt evenwel niet in overeenstemming met verzoekers verklaringen op het CGVS, waar hij, uitdrukkelijk gevraagd of de klacht werd ingediend "*tegen iemand specifiek of tegen bepaalde organisatie*" antwoordde met: "*onbekenden*", terwijl uit de stukken blijkt dat zijn moeder wel degelijk klacht indiende tegen AAH. Er werd wel degelijk gevraagd naar een bepaalde organisatie. Hoe dan ook merkt de Raad op dat het hier geen op zichzelf staand motief betreft, maar dat het dient te worden gelezen in de context van de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker voert verder aan dat hij niet aanwezig was op het ogenblik van de ontvoering zodat hij de details ervan niet kent, hetgeen zou verklaren waarom de gerechtelijke documenten die werden opgesteld nadat zijn moeder klacht indiende niet stroken met verzoekers verklaringen. Waar verzoeker strijdige verklaringen aflegde omtrent de kledij van de ontvoerders en het uur van de ontvoering, kan dit echter niet verklaard worden door het feit dat verzoeker niet aanwezig was. Uit het gehoorverslag op het CGVS (gehoorverslag p.7) blijkt dat verzoeker uit eigen beweging verklaarde dat de mannen gemaskerd waren. Om nadere details gevraagd, verklaarde hij uitdrukkelijk dat ze verder gewone kleren droegen (gehoorverslag p. 8). Deze verklaring is wel degelijk in strijd met de gerechtelijke stukken die hij neerlegde, waarin sprake is van militaire broeken en zwarte T-shirts, terwijl van maskers geen sprake is. Ook blijkt nog uit het gehoorverslag (gehoorverslag p. 7) dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de ontvoering plaatsvond rond 10:00 uur 's avonds, terwijl de gerechtelijke documenten 01:00 uur 's nachts vermelden. Waar verzoeker thans verklaart dat hij bij deze gebeurtenissen niet aanwezig was, vormt dit geen verklaring voor deze strijdige antwoorden. Het stond verzoeker immers vrij te verklaren dat hij deze zaken niet wist, hij opteerde er evenwel voor verklaringen af te leggen die niet overeenstemmen met de stavingsstukken die hij neerlegde, zodat hiermee wel degelijk rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ook hier beperkt verzoeker zich tot het relativeren van enkele geïsoleerde motieven. Verzoeker laat de overige motieven met betrekking tot de beoordeling van deze gebeurtenissen onbesproken. Nochtans blijkt ook hier dat de beoordeling van de geloofwaardigheid plaatsvond in het licht van het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten. Zo betwist verzoeker niet dat hij niet weet wanneer zijn moeder de klacht indiende, noch bij welk politiebureau, terwijl deze informatie eenvoudigweg op de neergelegde documenten terug te vinden is, noch zijn bewering dat de inhoud van de dreigbrief niet goed te lezen was omdat hij niet goed is in het lezen van handgeschreven Arabische tekst, terwijl de dreigbrief getypte tekst bevat; hij verklaarde verschillende keren niet te weten

waar hij en zijn vader zich dienden aan te melden om zijn broer terug te krijgen, hoewel de dreigbrief meldt dat zij zich in het kantoor in de P(...)straat moeten melden; zijn verklaring dat zijn moeder deze brief ontving na de ontvoering van zijn broer en dat in deze brief melding gemaakt wordt van de ontvoering, is in strijd met de gerechtelijke documenten waaruit blijkt dat ze eerst de dreigbrief ontving en de broer pas nadien werd ontvoerd. In tegenstelling tot wat hij beweert wordt verzoekers naam niet in de dreigbrief vermeld en hij kan het logo van AAH niet adequaat beschrijven. Evenmin wist verzoeker waarom AAH verzoeker en zijn vader viseerde. Hij verklaarde niet te weten wat deze organisatie is, hij weet niet sinds wanneer de organisatie bestaat, noch kon hij hun grote leiders bij naam noemen. De enige personen die verzoeker kon opnoemen, zijn degenen wiens *screenshots* van vriendschapsverzoeken via Facebook hij voorlegt. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat deze personen iets te maken hebben met AAH of de vervolgingsfeiten. Niet alleen weet verzoeker niet waarom zijn vader door deze groepering werd geviseerd, hij verklaart ook niets te hebben gedaan om meer over hen te weten te komen aangezien dit hem niet interesseerde. De Raad treedt de commissaris-generaal bij en bevestigt dat verzoeker met deze verklaringen weinig blijkt geeft van het subjectieve element van de ingeroepen vrees.

Waar verzoeker aanvoert dat hij mogelijk niet alle vragen correct heeft begrepen, beperkt hij zich tot een vage bewering, zonder aan te duiden op welk punt er een misverstand zou zijn ontstaan en op welke manier deze de beoordeling van zijn aanvraag heeft ingediend. De Raad stelt vast dat hoger genoemde motieven uitdrukkelijk steunen in verzoekers verklaringen voor het commissariaat-generaal. Met de vage verklaringen dat hij vermoedelijk niet alle vragen correct heeft begrepen, herstelt verzoeker op geen enkele wijze deze geloofwaardigheid. Ook waar hij aanvoert dat het feit dat hij niet veel gedetailleerde kennis heeft de waarachtigheid van de feiten niet uitsluit, is de Raad van oordeel dat in redelijkheid kan worden verwacht dat verzoeker kennis heeft van de fundamentele feiten die hij aanvoert in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Daarenboven zijn verschillende van deze elementen eenvoudig af te lezen uit de stukken die verzoeker zelf aanvoert. De Raad is dan ook samen met de commissaris-generaal van oordeel dat verzoekers gebrek aan kennis en/of interesse in deze context inderdaad afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hij wel degelijk afstamt van de Albu Ajeel-stam, beperkt hij zich tot loutere beweringen. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker geen enkel begin van bewijs neerlegt waaruit effectief kan worden opgemaakt dat zijn familie tot deze stam behoort; deze naam wordt niet vermeld op zijn identiteitskaart, noch op het nationaliteitsbewijs, noch op zijn paspoort, noch op het UNHCR vluchtelingencertificaat, of enig ander officieel Iraaks document. Ook wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoekers vader in de procedure voor de Raad een uittreksel van zijn geboorteakte (d.d. 2 augustus 2016) voorlegde waar als naam Al-Ajaili wordt vermeld. In 's Raads arrest 176 851 van 25 oktober 2016 werd hieromtrent geoordeeld:

“Verzoeker baseerde onderhavige asielaanvraag en de in dit kader geformuleerde vrees voor vervolging onder meer op zijn behoren tot de Albu Ajeel stam. Waar hem in de bestreden beslissing terecht werd verweten dat hij zijn behoren tot deze stam op generlei wijze staaft, tracht verzoeker dit in het kader van onderhavige beroepsprocedure te staven aan de hand van een bijkomend document waarop zijn stamnaam wordt vermeld (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Te dezen moet worden vastgesteld dat er op dit document vermeld staat dat verzoeker Quataiba Al-Ajaili als voornaam en naam heeft. Blijkens het document is Al-Jaili is derhalve zijn familienaam (of stamnaam). ‘Al Ajaili’ vertoont te weinig overeenkomsten met de voorgehouden stamnaam ‘Albu Ajeel’. De kopieën van de paspoorten van zijn twee zonen Mohamed en Masara (map documenten, stuk 10) maken daarenboven evenmin melding van deze (stam)naam. Hetzelfde geldt voor de originele voedselrantsoenkaart (cf. gehoor CGVS, p.11) waarop ook deze naam ontbreekt. Bij het opstellen van de ‘verklaring DVZ’ (administratief dossier, stuk 16) wordt evenmin melding gemaakt van de stamnaam Albu Ajeel (of ‘Al Ajaili’). De ter zitting neergelegde geboorteakte, die blijkbaar werd opgesteld op 2 augustus 2016 (terwijl verzoeker al in België was) is derhalve niet dienstig om aangenomen te worden als bewijs van zijn behoren tot de stam Albu Ajeel.”

Verzoeker voert geen elementen aan die tot een andere beoordeling kunnen leiden. Ook heeft verzoeker niet aangebracht dat hij betrokken was bij incidenten in dit verband.

De commissaris-generaal wijst er verder op dat verzoekers vlucht met zijn gezin in 2006 naar Syrië verband hield met de toen algemeen heersende situatie van sektarisch geweld. Het feit dat hij deze problematiek niet aanhaalde, doet vermoeden dat dit niet aan de basis lag van zijn recente vertrek uit Irak. Dat deze problemen niet meer actueel van aard zijn, blijkt ook uit het feit dat verzoeker met het

gezin in 2009 terugkeerde naar Irak en zelfs terug op hetzelfde adres ging wonen. Hij verklaarde dat de situatie toen verbeterd was.

Met zijn algemene tegenwerpingen toont verzoeker het tegendeel niet aan. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij nog een geboorteakte zou neerleggen ten bewijzen van zijn afstamming, dient de Raad vast te stellen dat een dergelijk document niet werd neergelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven met betrekking tot het feit dat zijn moeder op dezelfde plaats bleef wonen niet betwist, noch is hij er geen geslaagd te weerleggen dat hij, blijkens de gegevens van zijn Facebook-account, naar de zuidelijke stad Hillal is getrokken, waaruit blijkt dat hij geen vrees koestert ten aanzien van een overwegend sjiitisch gebied.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.2. De subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de vreemdelingenwet en beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in

2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door beide partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensie”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS

bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen,

blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus (cf. het document "*Asielstatistieken 2016*" waaruit blijkt dat het Commissariaat-generaal internationale bescherming verleent aan een groot aantal Iraakse asielzoekers), er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van deze beoordeling, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, de argumentatie dat in Bagdad in 2016 en begin 2017 vele zware aanslagen hebben plaatsvonden waarbij veel burgerslachtoffers te betreuren vielen, het aanhalen van cijfermateriaal in dit verband en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De landeninformatie die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt, bevestigt voormelde informatie. Deze informatie kan echter geen afbreuk doen aan hogere vaststellingen en kan zeker het standpunt van UNHCR niet ondermijnen.

2.2.2.1. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

2.2.2.2. Ingevolge het hoger vastgestelde inzake verzoekers asielrelaas maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b).

De Raad besluit dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT